

Sygn. akt II Ka 908/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Anna Ławecka

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Ciepłińskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2022 r.

sprawy **P. M.**

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 27 września 2021 r. sygn. akt II K 973/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 245 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 908/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 27 września 2021 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 973/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu, były większe niż nieznaczne, podczas gdy właściwa analiza elementów podmiotowych i przedmiotowych czynu, a zwłaszcza sposobu i okoliczności popełnienia czynu, prowadzą do wniosku, że zarówno wina oskarżonego, jak i szkodliwość czynu były nieznaczne, a zatem, że w niniejszej sprawie, wobec ziszczenia się pozostałych przesłanek zachodziły podstawy do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego okazał się pozbawiony zasadności.		

Tytułem wstępu nadmienić należy, że instytucja warunkowego umorzenia postępowania karnego jest zastrzeżona wyłącznie dla występków – i to drobnych oraz tych lżejszych z grupy o średnim ciężarze gatunkowym. Oprócz formalnego wymogu, aby przestępstwo należało do typów występków o niedużym ciężarze gatunkowym, przepis art. 66 § 1 kk wymaga jeszcze, aby społeczna szkodliwość konkretnego czynu i wina sprawcy nie były znaczne, co każdorazowo zobowiązuje Sąd do oddzielnego analizowania i ważenia obu tych czynników. Znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, podobnie jak znaczny stopień winy, a tym bardziej, gdy znaczny stopień cechuje oba te czynniki – eliminuje możliwość brania pod uwagę instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 listopada 2017 roku II AKa 378/17).

W celu ustalenia stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu winno się przeanalizować te spośród mierników społecznej szkodliwości, które wystąpiły w danym przypadku, a które wskazane zostały w art. 115 § 2 kk, tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, a ponadto przy czynach umyślnych – postać zamiaru i motywację sprawcy, a przy czynach nieumyślnych – rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Przy ustalaniu stopnia winy należy wziąć natomiast pod uwagę przede wszystkim możliwość

i stopień: rozpoznawalności sytuacji faktycznej i prawnej przy podejmowaniu określonego zachowania, swobodnego podejmowania decyzji co do tego zachowania, prawidłowości przebiegu procesu motywacyjnego, zdolności i możliwości przewidywania przebiegu związków przyczynowych i skutków swojego zachowania, zdolności i możliwości pokierowania swoim postępowaniem – w danym czasie, danej sytuacji i danych okolicznościach.

Powracając na grunt przedmiotowej sprawy, w pierwszej kolejności stwierdzić winno się, iż Sąd Rejonowy, dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu oraz stopnia jego winy, uwzględnił wszystkie okoliczności, które w tej sprawie pozostawały istotne dla przedmiotowej oceny. Rzecz jasna, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w toku niniejszego postępowania, nie budzą wątpliwości okoliczności popełnienia przez P. M. zarzucanego mu czynu, jednakże – wbrew odmiennym przekonaniom apelującego - wina sprawcy oraz społeczna szkodliwość przypisanego mu czynu nie uzasadniają zastosowania względem niego dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Wszak, jak zauważył Sąd meriti w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, ferując rozstrzygnięcie w zakresie kary bądź ewentualnie środków probacyjnych, nie należy tracić z pola widzenia okoliczności obciążających oskarżonego. P. M. nie spowodował kolizji drogowej, jednakże swoim umyślnym zachowaniem stworzył, nie tylko

hipotetyczne, acz niezmiernie realne zagrożenie przede wszystkim dla siebie i pozostałych uczestników ruchu drogowego, a nadto także dla napotkanego na swej drodze mienia. Analizując postawę P. M. dodać wypada, iż Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, iż oskarżony winien mieć pełną świadomość bezprawności podjętego przez siebie działania. Powszechnie oczywistym bowiem jawi się, jakie negatywne konsekwencje wiąże za sobą prowadzenie pojazdu w stanie po zażyciu narkotyków. P. M. mógł przewidzieć jak na jego organizm, a przede wszystkim zdolności psychomotoryczne, zadziała zażyta substancja, a pomimo to zbagatelizował zagrożenie jakie niesie za sobą kierowanie pojazdem po zażyciu substancji psychoaktywnej, wykazując tym samym lekceważenie dla obowiązujących norm i dóbr prawem chronionych. Wskazywana okoliczność, iż oskarżony jest osobą młodą, nie może być usprawiedliwieniem dla wszystkich jego nieodpowiednich, niezgodnych z prawem zachowań. Bacząc na całość powyższych wywodów, nie sposób konkludować, ażeby stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, uzasadniały zastosowanie względem niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Należy wskazać, że bezpieczeństwo w komunikacji jest dobrem szczególnie cennym, które zasługuje na specjalną ochronę prawa karnego. Skutki przestępstw drogowych są bowiem bardzo dotkliwe, stanowią ogromny problem społeczny, nie tylko w wymiarze materialnym, ale

przede wszystkim w kontekście zapewnienia ochrony życia i zdrowia obywateli. Jest to jeden z podstawowych i w obecnym czasie bardzo aktualny obowiązek państwa. Jedynym ze środków do tego celu jest właśnie odpowiednio ukształtowana polityka karna.

Okolicznością, którą wziął pod uwagę Sąd był stopień odurzenia sprawcy, który był znaczny i przekraczał dopuszczalny poziom. Wpływ odurzenia narkotykami na reakcje psychofizyczne kierowcy jest oczywisty, co wprost przesądza o zagrożeniu jakie niesie za sobą zachowanie sprawcy. Niewątpliwie człowiek w takim stanie ma obniżony krytycyzm i podniesiony nastrój, a co za tym idzie ma tendencje do podejmowania zachowań nad wyraz ryzykowanych, co ma bezpośrednie przełożenie na bezpieczeństwo ruchu. Także właściwości i cechy pojazdu, którym kierował oskarżony – a więc samochodu osobowego – niosły za sobą potencjalne duże zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Miejsce popełnienia tego czynu również wprowadzały ryzyko zaistnienia niebezpiecznego zdarzenia komunikacyjnego, była to ulica miejska w godzinach popołudniowych. Art. 178a kk penalizuje swoiste zagrożenia w ruchu drogowym, które stwarza kierowca. Im to zagrożenie jest wyższe, to wyższy jest stopień społecznej szkodliwości takiego zachowania, a sprawca czynu winien ponieść surowszą karę. Jeżeli chodzi o niniejszy przypadek, to zagrożenie takie było z całą pewnością wysokie.

Analizując sposób i okoliczności popełnienia czynu wskazać należy, że oskarżonym nie powodowały jakieś nadzwyczajne okoliczności

czy nagle potrzeby życiowe i czyn popełnił bez żadnej racjonalnej, nawet w najmniejszym stopniu usprawiedliwionej, przyczyny. Trudno przy tym uznać aby oskarżony był postawiony przed jakimkolwiek dylematem moralnym, wyborem pomiędzy złamaniem prawa, a uczynieniem zadość innemu obowiązkowi. Nie może być wątpliwości, że takie zachowanie zasługuje na jednoznaczne potępienie. Oskarżony jest osobą młodą, która ma za sobą już określone doświadczenie życiowe. Mając na uwadze takie cechy oskarżonego nie można jego zachowania tłumaczyć niczym innym, poza bezrefleksyjną wolą naruszania porządku prawnego. W toku postępowania zachowanie oskarżonego nie wskazywało, aby toczący się proces karny wpłynął pozytywnie na postawę oskarżonego, pozostał on bezrefleksyjny wobec swojego popełnionego czynu, pomimo, że został zatrzymany na miejscu zdarzenia i jego odpowiedzialność nie budziła wątpliwości, w świetle jednoznacznej opinii biegłego.

Należy również wskazać, że przestępstwa z art. 178a kk są obecnie nagminne i zdarzają się niezwykle często w praktyce sądów i organów ścigania. Z tej właśnie przyczyny należy im się w sposób stanowczy przeciwstawić odpowiednio ukształtowaną reakcją karną. Kwestia nagminności dopuszczania się podobnych czynów zabronionych, co prawda nie jest okolicznością, która może być brana pod uwagę przy ocenie stopnia ich społecznej szkodliwości, nie oznacza to jednak, że jest całkowicie obojętna dla wymiaru kary. Wszak jednym z celów, który ma osiągnąć kara - wskazanym w art. 53 §1

kk - jest zapobieganie popełnianiu przestępstw, zwłaszcza tych nagminnych (por. postanowienie SN z 28.11.2008 r. V KK 161/08, Biul.PK 2009/1/83). Ze względu na prowadzoną od dłuższego czasu szeroko zakrojoną akcję medialną dotyczącą przestępczości drogowej okoliczność ta nie wymagała dowodzenia. Co więcej, obecnie obserwuje się duży udział sprawców przestępstw drogowych znajdujących się pod wpływem narkotyków, którzy powodują drastyczne w skutkach wypadki drogowe.

Puentując całość powyższych rozważań, jedynie uzupełniająco wskazać należy, zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, iż zasądzona względem P. M. kara grzywny, a wraz z nią środki karne, spełnią swoje cele, tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i oddziaływania indywidualnego. Na uznanie zasługują przekonania Sądu Rejonowego, iż analiza okoliczności sprawy, w tym przede wszystkim postawy oskarżonego, winna prowadzić do konkluzji, iż kara ta jest współmierna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, stanowiąc dla niego odpowiednio dolegliwą represję karną. Tak orzeczona kara uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc jednocześnie braku bezprawności dla zachowań prezentowanych przez oskarżonego. Wobec faktu, iż oskarżony zadeklarował, że osiąga stałe miesięczne dochody oraz majątek w postaci ruchomości, uznać należało, iż będzie on w stanie uiścić zasądzoną karę grzywny i

świadczenie pieniężne, zwłaszcza, że nie ma nikogo na utrzymaniu.	
Wniosek	
Wniosek o warunkowe umorzenie postępowania względem P. M..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył wniosek apelacyjny.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 27 września 2021 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 973/19.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Wobec bezzasadności wywiezionego przez obronę zarzutu, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, wyrok Sądu pierwszej instancji należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, a o opłacie na podstawie art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1247) uznając, że oskarżony, który jest osobą młodą, prowadzi działalność gospodarczą, osiąga stałe dochody i będzie miał możliwość ich uiszczenia.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 27 września 2021r. sygn. akt II K 973/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana